

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1411/2554

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นายวรราชหรือจิว อุลิสจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 395, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 75, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 มีอายุเพียง 13 ปีเศษ เมื่อจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 มีอายุไม่เกินสิบห้าปีและมีใช้รียาของจำเลยไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะยินยอมให้จำเลยกระทำชำเราหรือไม่ จำเลยย่อมมีความผิด ตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคแรก (เดิม) และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปกระทำชำเราที่บ้านของ ส. ถือว่าเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 โดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร จำเลยมีความผิดฐานพรากเด็กอาจไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสามด้วย แต่ขณะกระทำความผิดจำเลยยังเป็นวัยรุ่นกระทำความผิดด้วยความคึกคะนอง ทั้งผู้เสียหายที่ 1 ยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดมาก่อนและพฤติการณ์แห่งคดียังไม่ร้ายแรงนัก ที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานกระทำชำเราจำคุก 12 ปี และฐานพรากเด็กไปเพื่อการอนาจารจำคุกไม่เกิน 8 ปี โดยไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า เป็นการกำหนดโทษที่หนักเกินไปและการให้จำเลยต้องรับโทษจำคุกไปเสียเลยนั้นย่อมไม่เป็นผลดีแก่จำเลยและสังคม จึงเห็นสมควรกำหนดโทษจำคุกเสียใหม่และให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีด้วยการรอการลงโทษให้จำเลย แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำ จึงเห็นสมควรคุมความประพฤติของจำเลยด้วย ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.อ. (ฉบับที่ 21) มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 75 และ 76 แห่ง ป.อ. และให้ใช้ความใหม่แทน คดีนี้ขณะจำเลยกระทำความผิดจำเลยอายุสิบเจ็ดปีเศษ การลดมาตราส่วนโทษจะต้องลดตามมาตรา 76 (เดิม) และมาตรา 75 (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งกฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลย ตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 395 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก, 317 วรรคสาม เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราจำคุก 12 ปี ฐานพรากเด็กไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 8 ปี รวมจำคุก 20 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา อนึ่ง ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยว่า จำเลยเกิดวันที่ 29 มีนาคม 2521 ขณะกระทำความผิดจำเลยจึงมีอายุเพียง 17 ปีเศษ ซึ่งเป็นเยาวชน คดีจึงอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว กรณีจึงเป็นเรื่องข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุปรากฏขึ้นในระหว่างการพิจารณา

ของศาลฎีกา จึงให้โอนคดีไปยังศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวเพื่อพิจารณาพิพากษาต่อไป ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 15 ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า นาง ส. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นบุตรของ นาย อ. ผู้เสียหายที่ 2 กับนาง ร. เกิดเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2525 ตั้งแต่ปี 2533 ผู้เสียหายที่ 1 มีนางบัวคำหรือไล กล้าหาญ เป็นผู้ดูแลและพักอาศัยอยู่กับนางบัวคำที่หมู่บ้านรัตนานิเบศร์ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำเลยพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านรัตนานิเบศร์ด้วยโดยมีบ้านของบุคคลอื่นกันอยู่ 2 หลัง จำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 รู้จักกันตั้งแต่ยังเป็นเด็ก คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 เป็นพยานเบิกความว่า เหตุเกิดเมื่อวันที่เท่าใดจำไม่ได้ ในเดือนกุมภาพันธ์ 2539 ขณะนั้นผู้เสียหายที่ 1 อายุ 13 ปีเศษ เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนจำเลยเรียนที่วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จำเลยชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปเที่ยวงานที่โรงเรียนของจำเลย นัดพบกันที่หน้าปากซอยทางเข้าหมู่บ้านรัตนานิเบศร์ในตอนเช้าแล้วจำเลยกลับพาผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้านของนายสายชล สุทธิกุล เพื่อนของจำเลยที่หมู่บ้านการเคหะนนทบุรี อำเภopakเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 เข้าไปในห้องนอนแล้วกอดจูบ บังคับถอดเสื้อผ้าผู้เสียหายที่ 1 ออกแล้วข่มขืนกระทำชำเรา หลังเกิดเหตุจำเลยขู่ผู้เสียหายที่ 1 ให้ทำตามที่จำเลยบอก มิฉะนั้นจำเลยจะบอกเรื่องที่เกิดขึ้นแก่นางบัวคำ จนช่วงเย็นจำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งใกล้บ้าน จากนั้นจำเลยนัดผู้เสียหายที่ 1 ไปพบและกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านดังกล่าวอีกหลายครั้ง เห็นว่า เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 แม้จำเลยจะเบิกความปฏิเสธว่าจำเลยเป็นเพื่อนกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยไปไหนด้วยกันสองต่อสองและไม่เคยร่วมประเวณีกับผู้เสียหายที่ 1 แต่นายสายชลพยานโจทก์ซึ่งเป็นเพื่อนกับจำเลยเบิกความว่าผู้เสียหายที่ 1 เป็นคนรักของจำเลย และไม่มีเหตุผลใดที่ผู้เสียหายที่ 1 จะเอาความเท็จกล่าวหาจำเลยในเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายต้องอับอาย ทั้งจำเลยเบิกความรับว่า ขณะจำเลยไปด้วยกันกับผู้เสียหายที่ 1 บนรถยนต์กระบะของจำเลย จำเลยมีเหตุทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 จนผู้เสียหายที่ 1 ไปร้องทุกข์กล่าวหาว่าจำเลยทำร้ายร่างกาย และในคดีที่จำเลยถูกฟ้องว่าหมิ่นประมาทผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพนั้น เหตุเกิดเพราะจำเลยพบผู้เสียหายที่ 1 เดินกับนายเอกแล้วจำเลยเข้าไปพูดกับนายเอกว่า "จำเลยเป็นสามีเก่าของผู้เสียหายที่ 1" อันมีลักษณะเป็นการหึงหวงผู้เสียหายที่ 1 ที่ไปเดินกับชายอื่นพฤติการณ์ตามทางนำสืบของจำเลยดังกล่าวเป็นการเจือสมกับคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยคบหากับผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะคนรักและมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวถึงขั้นร่วมประเวณีกันตามที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความ แต่ที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยผู้เสียหายที่ 1 ไม่ยินยอมนั้น เห็นว่าผู้เสียหายที่ 1 อ้างว่าจำเลยชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปเที่ยวงานโรงเรียนของจำเลย จนผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปเรียนหนังสือและไปด้วยกันกับจำเลย เมื่อจำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้านนายสายชล ไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 ขัดขืน และผู้เสียหายที่ 1 เบิกความรับว่า ขณะเกิดเหตุบ้านข้าง ๆ มีคนอยู่ หากร้องขอให้คนช่วย คนข้างบ้านก็จะได้ยิน แต่ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้กระทำเช่นนั้น ที่ผู้เสียหายที่ 1 อ้างว่า ถูกจำเลยข่มขู่ว่าหากไม่ทำตามจำเลยจะบอกนางบัวคำทำให้ผู้เสียหายที่ 1 กลัวก็ไม่มีเหตุผล ทั้งหลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ก็ไม่มีพฤติการณ์ผิดปกติให้นางบัวคำซึ่งเป็นผู้ดูแลทราบจนเวลาผ่านไปหลายปี จนกระทั่งผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยมีเหตุขัดแย้งกันเมื่อประมาณปลายปี 2544 หลังเกิดเหตุคดีนี้ตามพฤติการณ์ที่จำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันเป็นเวลา

ประมาณ 5 ปี และผู้เสียหายที่ 1 เบิกความยอมรับว่า หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยมีความสัมพันธ์ทางเพศกันประมาณ 30 ครั้ง เชื่อได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 ยินยอมร่วมประเวณีกับจำเลยโดยสมัครใจ แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 เกิดเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2525 เหตุคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2539 ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 มีอายุเพียง 13 ปีเศษ เมื่อจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 มีอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและมีใช้ภริยาของจำเลยไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะยินยอมให้จำเลยกระทำชำเราหรือไม่ จำเลยย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปกระทำชำเราที่บ้านของนายสายชล ถือว่า เป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 โดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร จำเลยจึงมีความผิดฐานพรากเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม อีกกระทงหนึ่งด้วย แต่ขณะกระทำความผิดจำเลยยังเป็นวัยรุ่นกระทำความผิดด้วยความคึกคะนองตามประสาวัยรุ่น ทั้งผู้เสียหายที่ 1 ยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดมาก่อน ตามพฤติการณ์แห่งคดียังไม่ร้ายแรงนัก ที่ศาลชั้นต้นใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยฐานข่มขืนกระทำชำเราจำคุก 12 ปี และฐานพรากเด็กไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 8 ปี โดยไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า เป็นการกำหนดโทษที่หนักเกินไป และการให้จำเลยต้องรับโทษจำคุกไปเสียเลยนั้น ย่อมไม่เป็นผลดีแก่จำเลยและสังคม จึงเห็นสมควรกำหนดโทษจำคุกเสียใหม่ และให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีด้วยการรอกการลงโทษให้จำเลยสักครั้งหนึ่ง แต่เพื่อให้จำเลยรู้สึกทลายจำจึงเห็นสมควรคุมความประพฤติของจำเลยด้วย และในระหว่างการศึกษาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 75 และ 76 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน คดีนี้ขณะจำเลยกระทำความผิด จำเลยอายุสิบเจ็ดปีเศษ การลดมาตราส่วนโทษจะต้องลดตามมาตรา 76 (เดิม) และมาตรา 75 (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งกฎหมายที่แก้ไขใหม่กำหนดให้ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยกึ่งหนึ่ง มิใช่เป็นเรื่องที่ศาลเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษตามกฎหมายเดิม กฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่ในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง แม้ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ยกเลิกความในมาตรา 276 และ 277 และให้ใช้ข้อความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลยจึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับกับจำเลยทั้งสอง พิพากษากลับว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก (เดิม), 317 วรรคสาม จำเลยอายุสิบเจ็ดปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษที่จะลงแก่จำเลยกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 (ที่แก้ไขใหม่) ฐานข่มขืนกระทำชำเราจำคุก 3 ปี ฐานพรากเด็กไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 6 ปี อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 106 ให้รอกการลงโทษจำคุกไว้ 3 ปี และคุมความประพฤติของจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง โดยกำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติให้จำเลยไปปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติปีละ 3 ครั้ง ตามที่

พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรกับให้จำเลยละเว้นการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดทำนองนี้อีก และให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 30 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

วิชา มั่นสกุล · อดิศักดิ์ ทิมมาศย์ · นพวรรณ อินทร์พรรย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1411/2554>